

Chương 15

Phồn Hoa Đưa Tiễn

Xe ngựa nhắm thẳng hướng Tây, rồi dừng lại cạnh cửa Khai Viễn.

Đám đông xúm xít ở đó, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên tường thành, xôn xao bàn tán. Giữa tiếng ồn ào, Hoàng Tử Hà xuống xe, ngược nhìn lên tường thành cao ngất phía trên cửa Khai Viễn.

Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn cô đi về phía tường thành, khép cửa xe lại.

Hoàng Tử Hà từng bước đi đến, thấy một ông lão đang đứng trên tường thành cạnh thành lâu. Giữa gió rét cắt da, ông lão đứng trên cao, gào lên như xé họng: “Quý vương mưu phản, giết chết anh em, trời đất không dung!”

Hoàng Tử Hà chậm rãi bước thêm hai bước, lặng lẽ đứng giữa đám đông nhìn lên. Tuy gương mặt ông lão đã méo mó cả đi, giọng khản đặc đến không nghe kỹ, nhưng cô vẫn nhận ra đó là cha của Trương Hàng Anh.

“Trương Hàng Anh con lão là thị vệ phủ Quý, đã phát hiện ra dã tâm làm phản của Quý vương từ lâu! Nó không chịu nổi giáo cho giặc, cự tuyệt kết bè kết đảng với những kẻ điên rồ ấy! Giờ tên phản nghịch ấy đã bị bắt giam, nhưng trong phủ vẫn có kẻ rắp tâm cứu trợ, con lão tận trung với nước, toan bắt giữ dư đảng Quý vương, nào ngờ lại thất bại trong gang tấc, còn bị người ta ám hại, giờ hay nó đã chết, nhưng cũng làm rạn mặt cả nhà họ Trương! Làm vẻ vang cho dòng tộc!”

Nghe những lời cuồng loạn của Trương Vĩ Ích, Hoàng Tử Hà đờ ra bất động, giữa tiếng xôn xao của những người xung quanh, cô chỉ thấy ánh mặt trời sau lưng lão Trương lòa cả mắt.

Choáng váng, cô đành cup mắt xuống, không dám nhìn ông lão nữa.

Cách đó không xa, một người ngoái lại nhìn cô, chính là Chu Tử Tần. Vẻ mặt gã đầy kinh ngạc hoảng loạn như không dám tin, vừa thấy cô, gã thoáng do dự, rồi chen qua đám đông đi đến, nhưng người xung quanh quá đông, khó mà chen qua được, gã đã nhìn cô từ xa rồi lại ngược lên nhìn Trương Vĩ Ích phía trên tường thành.

“Trời cao có mắt, đương kim thánh thượng đức độ, muôn dân thiên hạ chỉ mong sớm ngày diệt trừ yêu nghiệt, trả lại sự yên bình cho giang sơn Đại Đường ta...” Nói đến đây giọng lão đã đứt quãng rối loạn, không nghe được

nữa. Thì ra lính canh trên thành thấy ông lão càng nói càng lộn xộn, đã kẹp chặt hai tay lão, toan lôi xuống dưới.

Hoàng Tử Hà đứng bất động nhìn cảnh tượng nhốn nháo ấy như thấy Ngạc vương đang đứng trên gác Tường Loan mắng chửi Lý Thu Bạch.

Hai người khác nhau nhưng lời nói lại tương đồng, tình cảnh gần như không khác mấy may.

Tiếng bàn tán xung quanh nháo nhác như ong vỡ tổ.

“Nói vậy là Quý vương định làm phản thật ư?”

“Ai bảo không phải đâu nào! Quý vương trước là giết chết Ngạc vương, giờ lại bị thị vệ trong phủ liều chết ngăn cản, tiếc rằng thất bại trong gang tấc, ôi...”

“Ta chẳng đã nói Quý vương bị Bàn Huân nhập xác, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường, các người còn không chịu tin!”

“Thánh thượng minh giám, Quý vương đã bị giam lỏng, kẻ nào trong phủ còn cố kháng cự chứ?”

“Tóm lại không ngoài mấy tên hoạn quan lại cái kia! Chỉ thương cho Ngạc vương cùng cha con nhà họ Trương, một lòng trung với nước mà bị hại chết như vậy!”

“Quý vương giết anh em ruột thịt, chúng cứ rành rành, hạng người không bằng cầm thú này, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc!”

“Ài, Quý vương trước khi bị Bàn Huân nhập xác cũng có công với xã tắc, thánh thượng nhân đức, há có thể nói giết là giết ư?”

“Dù tội chết được miễn, nhưng cũng phải trừng phạt thật nặng, hoặc phé làm thường dân, hoặc lưu đày giam cầm, bằng không phải ăn nói ra sao với thiên hạ?”

Nghe dân chúng bàn luận, cô cũng vã mồ hôi lạnh, nhất thời ngậy ra, chẳng biết mình đang ở trên gác Tê Phượng hôm ấy, hay đang đứng dưới cổng Khai Viễn hôm nay.

Chợt nghe đám đông rú ầm bên, tiếng rú của phụ nữ trẻ con thê thảm hơn ai hết, song Hoàng Tử Hà dường như không còn cảm giác. Cô chỉ biết giương mắt trân trân nhìn Trương Vĩ Ích trên tường thành vùng ra khỏi tay các binh lính, gào lên điên dại rồi tung người nhảy lên, lao thẳng xuống dưới.

Nhanh đến mức chỉ vón vện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Song tâm trí Hoàng Tử Hà lại trống rỗng thật lâu.

Cả đất trời thoát chốc tối sầm, rồi thành một màu sáng trắng. Thật lâu, một bức màn vàng xám mới từ từ kéo lên, chậm rãi nhuộm lại sắc màu vốn có cho cảnh vật trước mặt.

Cô đứng đờ bất động giữa đám đông tán loạn kinh hoàng.

Có kẻ đổ xô đến xem náo nhiệt, có người khiếp sợ bỏ chạy, tựa hồ sợ mùi máu tanh. Có kẻ gào lên: “Chết rồi, chết thảm quá, phọt cả óc ra!” Lại có người ôm đứa bé khóc oa oa, dịu giọng dỗ dành.

Đợi cho cơn hỗn loạn tạm lắng xuống, Hoàng Tử Hà mới thần thờ đi đến. Mọi người thấy vẻ mặt cô trống rỗng đến đáng sợ thì lữ lượt nhường đường, thềm đoán hẳn là người quen của ông lão.

Hoàng Tử Hà đi đến giữa đám đông, thấy Chu Tử Tàn đang ngồi đờ ra bên thi thể Trương Vĩ Ích. Gã đờ đẫn nhìn cô, rồi cởi áo ngoài phủ lên mặt lão Trương, đứng dậy đến bên cạnh cô, hồi lâu chẳng nói lời nào.

Người xung quanh cũng từ từ tản đi.

Đám tiểu lại phủ Kinh Triệu cuối cùng cũng đến, vì Trương Vĩ Ích gieo mình tự vẫn trước bao nhiêu con mắt, tình tiết rất đơn giản, người xung quanh đều có thể làm chứng nên họ chỉ việc ghi lại lời chứng của vài người là xong. Kẻ dẫn đầu trước đây từng gặp Chu Tử Tàn mấy lần, bèn kéo gã sang một bên hỏi nhỏ: “Tử Tàn này, tôi nghe nói chuyện này liên quan đến Quý vương hả?”

Chu Tử Tàn ngẩn người, nhưng cuối cùng cũng gật đầu đáp: “Phải... Trương lão bá trước lúc lâm chung, đúng là đã mắng chửi Quý vương.”

“Nói những gì?”

Chu Tử Tàn nhú mày ngẫm nghĩ, song lại lắc đầu: “Chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi quên mất câu từ cụ thể rồi... Huynh có thể hỏi những người khác, nhất định phải có mấy trăm một ngàn người nghe thấy lời Trương lão bá.”

Người phủ Kinh Triệu đương nhiên biết gã không muốn thuật lại những lời xúc phạm Quý vương, nên cũng không ép, chấp tay bảo: “Đã vậy tôi đi hỏi những người khác trước nhé.”

Ngỗ tác phủ Kinh Triệu đã bày sẵn vải trắng dù che, bắt đầu kiểm tra thi thể Trương Vĩ Ích.

“Xác thực là rơi từ trên cao xuống tử vong.” Sau khi kiểm tra sơ bộ, ngỗ tác kết luận, rồi lại mời Chu Tử Tàn xem xét lại. Hôm nay Chu Tử Tàn gặp hai biến

cổ nên kiếm lời khác thường, cùng ngỗ tác xem một lượt, khẳng định là rơi từ trên cao xuống, vỡ nát đầu, gãy cổ, chết ngay lập tức.

“Bao nhiêu người chứng kiến ông ta nhảy xuống, lẽ nào còn không biết làm sao chết nữa ư?” Ngỗ tác nói rồi ký tên vào biên bản nghiệm thi.

Một người khác nói chen vào: “Nguyên nhân cái chết thì rõ rồi, chỉ là nguyên nhân nhảy xuống thì khó nói lắm... phải viết thế nào vào hồ sơ đây?”

Thủ lĩnh của chúng lắc đầu đáp: “Khó lắm, ta thấy cứ quay về xin ý kiến rồi tính.”

Chu Tử Tần hồn xiêu phách lạc ngoái nhìn Hoàng Tử Hà, thấy gương mặt ban nãy còn hoảng hốt, giờ đã bình tĩnh lại. Cô chậm rãi bảo gã: “Công tử đi hỏi thử xem, Trương lão bá làm sao leo lên được thành lâu?” Chu Tử Tần âm ừ rồi quay người đi về phía cầu thang dẫn lên thành lâu. Chẳng bao lâu sau gã đã quay lại, nói gì đó với tên lính đang kiểm các di vật trên người lão Trương, cầm lấy lệnh bài trong đồng đó đưa cho Hoàng Tử Hà, thì thào: “Dùng lệnh bài này để lên đây.” Hoàng Tử Hà nhìn, thì ra là lệnh bài thị vệ vương phủ, hẳn là đồ của Trương Hàng Anh.

Cô cầm lấy xem xét rồi nói khẽ: “Đây hẳn là vật Trương nhị ca đeo bên người... Sao lại ở trong tay Trương lão bá?”

“Có phải Trương lão bá đến nghĩa địa nhận xác rồi lấy được không?”

“Đây là vật của vương phủ, người ở nghĩa địa ắt phải giữ gìn cẩn thận hoặc đưa trả về vương phủ, không để lại bên thi thể đâu.” Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không, thời gian ngắn như vậy không đủ để Trương lão bá đi từ phòng Phủ Ninh đến nghĩa trang rồi lại quay về cửa Khai Viễn bên cạnh phòng Phủ Ninh.”

Chu Tử Tần ngập ngừng hỏi lại: “Ý cô là... Trước khi Trương nhị ca qua đời, Trương lão bá đã có lệnh bài này rồi ư?”

Hoàng Tử Hà gật nhẹ đầu, khó nhọc đáp: “Ừm, e rằng đã có chuẩn bị trước rồi... Nếu Trương nhị ca thất thủ mà chết, Trương lão bá sẽ lên thành lâu, tuyên cáo chuyện này cho tất cả mọi người. Tóm lại nhất định phải gây ra một cơn sóng gió ngập trời, không thể tránh thoát.”

Chu Tử Tần sợ đến mức loạng choạng lùi lại một bước, cổ họng như bị bóp nghẹt, chẳng thốt nổi lời nào.

“Tôi cũng chẳng rõ Quý vương có tài đức gì mà kẻ kia phải ra tay tàn độc như thế nữa... Trương lão bá có liên quan gì đến chúng tôi đâu, tại sao cả ông ấy

cũng bị cuốn vào?” Cô lẩm bẩm rồi chậm rãi quay người: “Đi thôi, chuyện đã đến nước này, càng dần sâu càng sa vào tình cảnh tuyệt vọng hơn thôi.”

Chu Tử Tần hốt hải đuôi theo hỏi: “Tiếp theo cô định thế nào? Vương gia... định thế nào?”

Hoàng Tử Hà dừng chân thở dài: “Tử Tần đừng hỏi nữa. Thế lực mà chúng tôi phải đối mặt quá mức đáng sợ, giờ tôi chỉ lo... tất cả những gì mình xem trọng đều sẽ bị cuốn vào vòng xoáy này, tất cả những người tôi quan tâm, sẽ lần lượt trở thành những con cờ bất đắc dĩ để chống lại tôi...”

Chu Tử Tần im lặng nhìn cô, hai tay hết nắm vào rồi lại thả ra, sau cùng, gã khó nhọc nhưng hết sức nghiêm trang, nói rành rọt từng chữ một: “Nhưng ta, nhất định sẽ đứng về phía cô. Bất luận thế gian nói thế nào, bất luận bao nhiêu người quay lưng lại với cô, Chu Tử Tần mãi mãi tin tưởng Hoàng Tử Hà.”

Hai mắt Hoàng Tử Hà thoát chốc đỏ hoe, nước mắt nóng bỏng không kìm được, tuôn ra như vỡ đê. Cô vội ngẩng đầu lên, hít thở thật sâu, hồi lâu mới nén được xúc động, đáp khẽ: “Đa tạ. Hoàng Tử Hà cũng sẽ vĩnh viễn không để Chu Tử Tần thất vọng đâu.”

Xe ngựa của Vương Tông Thực vẫn đợi cô ở con phố bên ngoài tường thành.

Ngồi trong xe, khoanh tay im lặng nhìn cô. Đợi xe lăn bánh, mới thông dong hỏi: “Thấy thế nào?” Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm tư giây lát rồi hỏi: “Vương công công đã sớm biết tin này, nếu muốn ngăn cản, có lẽ... còn kịp chăng?”

“Đến người còn không lường được, ta làm sao đoán trước được chứ?” Y hơi cong khoe môi lên thành một nụ cười như có như không, liếc cô rồi nói: “Huống hồ cha con nhà họ Trương liên quan gì tới ta, nếu chẳng phải vì người, ta cần gì phải bận tâm?”

“Đa tạ Vương công công quá yêu, Tử Hà cảm kích khôn xiết.” Cô cụp mắt đáp.

Xe hơi lắc lư, Hoàng Tử Hà nhìn qua cửa sổ, thấy thiếu niên nọ cuỡi ngựa đi cạnh xe, gương mặt nhìn nghiêng rất thanh tú, thỉnh thoảng lại giơ tay chạm vào những cành cây rủ xuống trên đầu, đầy vẻ ngây thơ.

Thấy cô nhìn ra ngoài, Vương Tông Thực bèn giới thiệu: “Hắn tên A Trạch. Mười mấy năm trước ta nhặt về nuôi, bây giờ còn sính chữ nghĩa, đặt tên cho hắn là Vân Mộng Trạch, nhưng giờ lại thấy gọi A Trạch thuận miệng hơn.”

“Vương công công là trung úy hộ quân Thân Sách, quyền hành nghiêng ngả triều đình, vậy mà bên cạnh chỉ có một tiểu đồng làm bạn, liệu có bất tiện chăng?”

“Phàm việc gì cũng nên tự thân vận động, mới thực là sống chứ, nếu không thì còn gì thú vị nữa?” Y nhướng mắt, nói thêm, “Huống hồ ta việc gì đâu? Tuy phụng thánh mệnh điều tra vụ án Ngạc vương, nhưng giờ thánh thượng đã chẳng hỏi đến, ta lại chẳng biết bắt tay từ đâu, đành đổ hết lên đầu người vậy.”

Nghe y thông thả nói, lại nhìn gương mặt thản nhiên nọ, Hoàng Tử Hà đành im lặng, thôi không nhìn A Trạch nữa.

Vương Tông Thực mỉm cười, rồi đột ngột chuyển chủ đề: “Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, tặng thêm cho người một món quà nữa cũng chẳng sao.” Đoạn y gõ nhẹ vào vách xe, ra lệnh cho xà ích: “Đến phường Tu Chính.” Xà ích vâng dạ rồi cho ngựa rẽ ngang, nhằm thẳng hướng Nam.

Hoàng Tử Hà hỏi: “Vương công công định đưa tôi đi gặp Quý vương ư?”

Y không đáp, chỉ dựa vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa chạy từ thành Bắc tới thành Nam, băng qua quá nửa Trường An, tiến vào phường Tu Chính. Đến gần ngôi đình của Tông Chính Tự mới dừng lại.

Vương Tông Thực đẩy cửa xe, ra hiệu cho cô bước xuống: “Vào theo cửa ngạch bên phải ấy.” Hoàng Tử Hà vâng dạ, rồi theo cửa ngạch đi vào. Mấy thị vệ canh cửa định ngăn lại nhưng Hoàng Tử Hà đã giơ tay ra hiệu về phía xe ngựa của Vương Tông Thực, họ liền để cô đi.

Mấy ngày không thấy, hoa mai bên bờ sông càng nở rộ, rạng rỡ như mây rắng.

Hoàng Tử Hà đi từ rừng mai đến gần ngôi đình Lý Thư Bạch ở, chậm rãi bước lên hành lang bắc ngang qua bờ nước. Tiếng chân khe khẽ của cô văng vẳng dọc hành lang.

Đi đến khúc ngoặt, cô vòng qua một góc mai nở rộ, trông thấy Lý Thư Bạch đang đứng cuối hành lang nhìn mình.

Trời xanh biêng biếc, nước trong như gương, trên bờ và dưới nước, hai rặng mai nở rộ. Cả đất trời như hàng hàng gấm lụa, gió nhẹ lướt qua người họ, những đóa hoa như gấm lụa dập dờn, cánh hoa lả tả bay như tuyết.

Hai người nhìn nhau qua lớp lớp mưa hoa, rõ ràng mới mấy hôm trước vừa gặp mặt, mà như đã cách một đời.

Y vẫn phong nhã hào hoa, không hề suy suyển, đôi mắt đượm buồn cùng chiếc áo liêu lãng màu tía, như khói xanh băng lảng, khiến y càng thêm vẻ thâm trầm.

Còn cô đã gầy xọp đi, mấy ngày hết bị dằn vặt lại chạy đôn chạy đáo khiến cô càng thêm xanh xao tiêu tụy. Chiếc áo xanh lục thủy khoác lên mình rộng thùng thình, trông cô yếu ớt như không mang nổi áo.

Y đi về phía cô, băng qua màn mưa hoa như tuyết, khẽ nắm lấy bàn tay.

“Tử Hà, mới đầu xuân, phải mặc nhiều áo vào.” Không ngờ câu đầu tiên y nói sau khi gặp lại là câu này, cô chỉ biết vâng dạ, hơi nước đã giăng mờ hai mắt.

Y giơ tay ôm lấy đôi vai gầy của cô. Xung quanh nước chảy róc rách, hoa rơi lả tả. Cánh hoa rơi xuống nước làm nổi lên vô vàn vòng sóng lăn tăn, vòng này chưa tan, vòng kia đã loang ra, mãi không dứt.

Hồi lâu, Lý Thư Bạch mới nhẹ nhàng buông cô ra, dặt tay đi vào: “Gần đây cô bận ba mệt mỏi, lại gặp phải đủ thứ biến cố, vậy mà ta chỉ ngồi đây hưởng thú nhàn, không thể gánh đỡ, thực là áy náy.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Cái khó của gia còn hơn tôi nhiều, tôi chỉ... chỉ biết chạy loạn lên, chẳng có manh mối, cũng chẳng biết bắt tay từ đâu nữa.”

Lý Thư Bạch lắc đầu cười, rót một chén trà đặt vào tay cô. Y cầm chén bằng ba ngón tay, lặng lẽ nhìn cô, hỏi khẽ: “Giờ tình hình đã vượt ra ngoài khả năng khống chế của ta, cô cũng thấy rồi đấy. Nếu giờ ta lại đề nghị cô rời khỏi kinh thành, tránh xa thị phi, cô có bằng lòng không?”

Hoàng Tử Hà nhìn những ngón tay y. Tư thế cầm chén này cô đã ghi lòng tạc dạ. Nước trà xanh biếc cùng chén sứ xanh được giữ trong ba ngón tay trắng trẻo thon dài của y, lần đầu tiên họ gặp nhau, cô nhìn qua những hoa văn chạm trổ trên cửa học tử dưới ghé ngồi, chẳng thấy dung mạo y, chỉ thấy bàn tay cầm chén, như hoa lê soi bóng xuống sông xuân.

Bấy giờ, cô làm sao ngờ được, lại có ngày hôm nay.

Làm sao ngờ được cô gái nhếch nhác bị y lôi ra từ dưới ghé ngồi lại có một ngày trở thành người thân thiết nhất của y, nắm tay nhau đối diện với phong ba bão táp, không lia không bỏ.

Thế nên cô chỉ lắc đầu hỏi lại: “Nếu tôi tránh xa mưa gió, lánh đến nơi yên ổn đợi, gia có dám bảo đảm mình sẽ an toàn trở về, không để tôi đợi uổng không?”

Lý Thư Bạch đăm đăm nhìn cô, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu: “Ta không dám.”

Khóe môi cô cong lên thành một nụ cười khó nhọc mà kiên định vô chừng: “Vậy tôi cứ ở lại đây thôi. Ít nhất cũng được gần gia đôi chút.”

Lý Thu Bạch lặng lẽ vuốt nhẹ tóc cô: “Thực lòng ta không hề muốn gió sa mưa tấp đến cô.”

Hoàng Tử Hà áp tay lên mu bàn tay y, khẽ hỏi: “Gia biết... chuyện Trương Hàng Anh rồi ư?”

Lý Thu Bạch gật đầu: “Biết rồi.”

“VẬY chắc gia cũng biết... Trương Vĩ Ích, cha Trương Hàng Anh hôm nay đã gieo mình từ tường thành phía trên cửa Khai Viễn tự vẫn rồi chứ?”

Ánh mắt Lý Thu Bạch bình thản, chỉ ừm một tiếng: “Nghe nói trước lúc chết ông ta lại chửi rủa ta khuynh đảo triều đình, chắc thành kiến của người thiên hạ đối với ta sẽ càng thêm sâu đậm.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên, vội hỏi: “Chuyện này mới xảy ra chưa lâu, tôi cũng từ cửa Khai Viễn ngồi xe ngựa thẳng đến đây, sao gia đã biết rồi?”

“Ừm, ta tự có nguồn tin chứ.” Lý Thu Bạch trầm ngâm giây lát mới gật đầu, “Đúng là một nước cờ tuyệt diệu. Cái chết của Thất đệ khiến ta mất chỗ đứng trong triều, còn cái chết của cha con họ Trương khiến muôn dân hoàn toàn tin rằng ta đã bị oan hồn nhập xác. Xem ra những gì ta làm mấy năm nay, công lao lớn đến đâu, cũng không chịu nổi một đòn của kẻ đó.”

“Miệng tiếng thiên hạ vốn dễ điều khiển mà. Hắn có thể lợi dụng thì chúng ta đương nhiên cũng có thể, hơn nữa còn có thể dựa vào đó mà phản kích.”

Song Lý Thu Bạch chỉ cười: “Chút mẹo vặt này muốn tra ra không khó. Gạt bỏ hết đám bầu xâu chỉ sợ thiên hạ không loạn và lũ dân ngu mù quảng tin lời đồn đại, kẻ được lợi nhiều nhất chính là gốc rễ của tin đồn. Cho nên đối phương làm được, nhưng chúng ta chớ tùy tiện làm theo.”

Hoàng Tử Hà gật đầu nhíu mày: “Nhưng gia chắc cũng biết, giờ các tiết độ sứ đã rục rịch không yên, tôi e rằng...”

“Là chuyện của Chân Vũ tiết độ sứ Lý Vịnh ư?” Lý Thu Bạch thông dong hỏi, “Yên tâm đi, hấn xuất thân thương nhân, lúc cầm quân đánh trận không thu phục được thuộc hạ, chẳng làm nên trò trống gì đâu.”

Nhìn thái độ bình thản của y, Hoàng Tử Hà không khỏi lo lắng: “Nếu thánh thượng vin vào đó mà quy tội cho gia, e rằng tiết độ sứ các nơi cũng dính dáng đến gia, gia lại phải gánh thêm tội.”

“Đã mang bấy nhiêu tội rồi, thêm nữa cũng có sao đâu.” Lý Thu Bạch sợ cô nghĩ nhiều bèn chuyển chủ đề: “Dạo này ta hồi tưởng lại rất nhiều việc, nhưng

nghĩ mãi vẫn không hiểu hôm ấy trên gác Tường Loan, Thất đệ làm cách nào biến mất trước mắt chúng ta?”

Ngạc vương biến mất, ắt có mảnh lối. Nhưng kẻ đứng sau bày ra màn kịch biến mất này mới là mấu chốt.

“Tôi tin rằng đó cũng chính là hung thủ sắp đặt cái chết của cha con họ Trương, cùng một cách thức, đúng là muốn người ta không liên tưởng cũng khó.”

Nói rồi Hoàng Tử Hà giơ tay phải lên ấn vào hoa văn cỏ lá còn trên cây trâm, rút trâm ngọc bên trong ra. Cô vạch một đường thẳng trên mặt bàn, rồi ấn ngón tay vào đoạn cuối: “Giờ chúng ta đã đi đến đây, mà căn nguyên của mọi chuyện, ắt là từ...”

Ngón tay cô vòng lại nơi khởi đầu, dừng ở đó: “Cái chết của Kỳ Lạc quận chúa.”

Song Lý Thư Bạch lắc đầu: “Không, phải bắt đầu từ bốn năm trước, khi ta đến Từ Châu.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, khẽ nói: “Hoặc có lẽ bắt đầu từ hơn mười năm trước, ngày tiên hoàng qua đời.”

Lý Thư Bạch gật đầu, trở vào phần đầu đường thẳng: “Ngày tiên hoàng băng hà, con cá đỏ. Sau đó mới đến vạch mốc thứ hai: Từ Châu, loạn Bàng Huân, lá bùa.

Mốc thứ ba: Cuối hè năm ngoái, Kỳ Lạc quận chúa qua đời.

Tình hình xoay chuyển đột ngột, biến cố càng lúc càng dồn dập.

Mốc thứ tư: Đông chí năm ngoái, Ngạc vương mất tích.

Mốc thứ năm: Mồng một Tết, Ngạc vương chết.

Mốc thứ sáu: Hôm nay, cha con Trương Hàng Anh chết.

Ngoài những mốc lớn này, Hoàng Tử Hà lại thêm vào vô số chuyện nhỏ nhặt nữa.

Con cá đỏ của Mộc Thiện đại sư, thanh kiếm năm xưa của Tắc Thiên hoàng đế, bức ngự bút tiên đế ban cho Trương Vĩ Ích...

Cô cầm cây trâm ngọc, lặng lẽ nhìn đường thẳng vạch trên bàn, cùng những dấu mốc càng về cuối càng thêm chi chít, chỉ quan sát và nghĩ lại những sự việc ấy, cũng đủ khiến người ta chẳng lạnh mà run.

Lý Thu Bạch cũng cúi xuống nhìn đường thẳng nọ cùng những vạch đánh dấu, chẳng khác nào một mũi tên càng lúc càng áp sát, giờ đã đến sát mi mắt.

Hàng mi y lay động như bị mũi tên vô hình bắn trúng, bất giác nhắm nghiền lại, y im lặng giây lát mới nhớ ra một việc, bèn hỏi: “Hôm nay cô làm sao vào được đây?”

“Vương Tông Thực đưa tôi đến, nói rằng muốn tặng tôi một món quà.”

“Đề cô gặp ta cũng tính là quà ư?” Y ngược lên.

Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ, đang định nói thì Lý Thu Bạch đã giơ tay ngăn lại.

Y cầm chiếc khăn tay bên cạnh nhúng nước trà rồi lau đường thẳng trên bàn đi. Hoàng Tử Hà ngớ ra, đang định hỏi thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chân rất khẽ có người đang bước lên hành lang.

Y hất cằm ra hiệu cho cô lánh vào bên trong, đoạn nhanh nhẹn đổ trà trong chén cô sang chén mình, dùng khăn lau sạch chén trà úp xuống khay.

Tiếng chân đến gần, một giọng quen thuộc vang bên: “Bệ hạ, hành lang này gần nước nên trơn trượt ẩm ướt, bệ hạ phải cẩn thận...”

Hoàng Tử Hà nấp dưới cửa sổ phòng bên, đương nhiên nhận ra giọng Từ Phùng Hàn, hoạn quan thân cận bên cạnh hoàng đế. Người y thấp tùng, hăn là đương kim thánh thượng.

Mười mấy người rầm rập băng qua song cửa ngay trên đầu, khiến cô bất giác co người lại, nín thở.

Lý Thu Bạch đứng dậy ra cửa đón. Hoàng đế nhìn quanh rồi khen: “Tứ đệ, phong cảnh nơi này đúng là thoát tục, đệ ở đây thấy sao?”

Lý Thu Bạch liền thưa: “Ngồi ngắm hoa rơi, nằm nghe nước chảy, phong vị thực không sao tả xiết.”

Hoàng đế gật đầu nắm lấy tay y: “Cảnh sắc nơi này thực đẹp. Hôm nay trẫm đến đây, cũng là muốn xin đệ một chén trà.”

“Thần đệ không dám.” Lý Thu Bạch vội mời ngài ngự ngồi trên, rồi chính tay rót trà dâng lên. Khi chọn chén, bàn tay y lạng lẽ lướt qua chiếc chén Hoàng Tử Hà đã dùng, lấy cho hoàng đế chén khác.

Hoàng đế tươi cười bưng chén trà lên mũi khẽ ngửi rồi nhận xét: “Vạn sự trên đời đều suy từ đây mà ra cả. Tứ đệ thông tuệ xuất chúng, ngay pha trà cũng sâu sắc hơn người thường.”

“Bệ hạ quá lời, chẳng qua nơi này khung cảnh thanh u, làm nổi bật hương vị thực sự của trà thôi.” Lý Thư Bạch thản nhiên đáp, nhìn xuống chén trà trong tay, chén trà này đã bị đổ lẫn cả trà của Hoàng Tử Hà vào, xưa nay y ưa sạch sẽ, không bao giờ đụng đến thứ của người khác, nhưng thấy hoàng đế không chịu uống trà mình pha, bèn thông thả uống luôn chén trà lẫn.

Hoàng đế cả cười, đưa mắt cho Từ Phùng Hàn. Từ Phùng Hàn hiểu ý, bèn cùng tất cả người hầu lùi ra khỏi phòng, lánh thật xa.

Đợi tiếng chân đi xa, hoàng đế mới lên tiếng: “Giờ không còn ai nữa, chúng ta thân thiết một chút chẳng sao, Tứ đệ cứ gọi ta là đại ca đi.”

“Thần đệ không dám.” Lý Thư Bạch vội thoái thác.

“Có gì không dám, lẽ nào trong nhà đế vương không còn huynh đệ nữa ư?” Hoàng đế đặt chén trà xuống thờ dài, “Anh em chúng ta tổng cộng mười mấy người, kẻ chết yếu, kẻ qua đời lúc đương độ tráng niên, từ khi trăm đang cơ đến nay, chỉ còn lại trăm, đệ, Cửu đệ và Thập đệ... Thực không ngờ đệ và Thất đệ lại liên tục hiểu lầm nhau, đến nước này...”

Thấy hoàng đế ghen ngào thương cảm, nói không nên lời, Lý Thư Bạch bình tĩnh đáp: “Bệ hạ hiểu lầm thần đệ rồi. Thần đệ và Thất đệ, tuy bị người ta xúi bẩy ly gián dẫn đến hiểu lầm nhau, song chẳng có thù oán gì không tháo gỡ được cả.”

Hoàng đế trầm ngâm nhìn y, chậm rãi nói: “Nhưng người người đều nói hôm ấy đằng sau chùa Hương Tích, đệ đã sát hại Thất đệ ngay trước mắt bấy nhiêu người... Tất cả mọi người ở hiện trường hôm ấy đều có thể làm chứng rằng đệ đã giết Thất đệ.”

Lý Thư Bạch nhìn xuống chén trà trong tay, im lặng.

“Tứ đệ, Thất đệ xưa nay yêu mến kính trọng đệ, hai người cũng rất thân với nhau, rốt cuộc đệ đã làm gì mà khiến Thất đệ tin tưởng đệ nhất phải liều cả mạng sống vạch trần tội lỗi của đệ trước mọi người?” Giọng hoàng đế trầm thấp, chất chứa đau thương, “Tứ đệ, rốt cuộc đệ muốn làm gì, mà bất chấp cả tính mạng của Thất đệ?”

“Bệ hạ cho rằng thần đệ mưu hại Thất đệ ư?” Lý Thư Bạch bình thản hỏi.

“Trẫm không muốn, cũng không dám tin!” Ngài ngự nhú mày, giọng rầu rầu, “Nhưng trên gác Tường Loan, trẫm đã chính tai nghe thấy Thất đệ mắng mỏ đệ; đệ sát hại Thất đệ ở chùa Hương Tích, lại có hơn trăm quân Thần Sách làm chứng, bảo trẫm làm sao tin được đệ nữa đây?” Có lẽ vì quá kích động nên nói xong mấy câu này, hoàng đế bật ho sặc sụa.

“Thần đệ chỉ muốn hỏi bệ hạ một câu thôi.” Lý Thư Bạch đặt chén trà xuống, trầm tĩnh hỏi, “Hôm ấy ngay trước mặt mọi người, Thất đệ đã gieo mình từ gác Tường Loan cao ngất xuống, theo lý thì không thể sống được, vậy mà tại sao một người đã chết, lại xuất hiện ở sau chùa Hương Tích?”

Hoàng đế sầm mặt xuống, trông rất khó coi. Ngài ngự chăm chăm nhìn Quý vương vẫn ung dung bình phẩm chậm rãi giải thích: “Có lẽ là liệt tổ liệt tông trên trời linh thiêng, phù hộ Thất đệ thoát nạn.”

“Bệ hạ là vua một nước mà cũng tin mấy lời mê tín chuyên để lừa gạt đám dân quê ư?” Ánh mắt Lý Thư Bạch trong veo, giọng nói như gió trên mặt nước, “Thực ra, một người bất luận là hoàng thân quốc thích hay thường dân áo vải, cũng chỉ có một cái mạng mà thôi, không thể chết đến hai lần được. Bởi vậy, nếu Thất đệ chửi rủa thần đệ rồi gieo mình tự vẫn là thật, vậy thì người bị đệ giết ở chùa Hương Tích hôm ấy không phải là Thất đệ; còn nếu người chết ở sau chùa Hương Tích là Thất đệ, vậy kẻ đứng trên gác Tường Loan chửi mắng đệ khuấy đảo giang sơn ắt không phải là Thất đệ nữa. Bệ hạ nói có phải không?”

Giọng y rất ôn hòa chậm rãi, song hoàng đế lại cau mày, day day huyết thái dương, ngả người ra lưng ghế, nghiền răng nhắm nghiền mắt lại.

Bệ hạ thánh minh quyết đoán, nếu muốn định tội thần đệ, thì thần đệ chỉ muốn hỏi, rốt cuộc mình mắc tội gì? Bức tử Thất đệ trên gác Tường Loan, hay giết Thất đệ ở chùa Hương Tích trước mặt hơn trăm quân Thần Sách? Rốt cuộc tội của đệ là gì?

Trán hoàng đế nổi gân xanh, hồi lâu mới rít qua kẽ răng: “Hai tội này... có khác gì nhau?”

“Dĩ nhiên là khác rồi.” Lý Thư Bạch thông dong rót cho ngài ngự thêm một chén trà, giọng rành mạch chậm rãi như nước chảy ngoài sông, “Nếu bệ hạ buộc tội đệ ép chết Thất đệ trên gác Tường Loan, vậy thì không lâu sau Thất đệ lại xuất hiện ở chùa Hương Tích, nên tội danh này không thể định được; nếu bệ hạ buộc tội đệ giết Ngạc vương ở chùa Hương Tích, vậy kẻ dùng cái chết vu cáo thần đệ trên gác Tường Loan là ai? Sao biết được lần này có phải lại là giả chết vu cáo hay không? Vụ này không thẩm vấn điều tra lại thì không ổn.”

Nói đến đây, thấy sắc mặt hoàng đế đã vô cùng khó coi, Lý Thư Bạch mỉm cười: “Tâu bệ hạ, xem ra cái chết của Thất đệ còn rất nhiều nghi vấn, thần đệ quyết không thể hồ đồ đền mạng cho Thất đệ như thế được.”

Hoàng đế dần tay lên bàn, thông thả nhả ra mấy chữ: “Đệ muốn... thế nào?”

“Thần đệ bất tài, nhưng thiên hạ rộng lớn, người tin tưởng đệ chắc cũng còn một hai kẻ. Thần đệ rơi vào cảnh này, chỉ còn vờn cỏ chờ chém, nhưng bệ hạ

cũng phải cho người trong thiên hạ một tội danh khiến họ tâm phục khẩu phục, bằng không muôn dân thiên hạ ắt sẽ tìm hiểu chân tướng bên trong, đến lúc đó e lại làm xôn xao trong triều ngoài nội, chuốc thêm phiền phức.” Nói xong, y im lặng nhìn hoàng đế, đợi ngài ngự phản ứng.

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng gió khe khẽ bên ngoài, hoa bay xào xạc, sóng gợn lăn tăn.

Mặc cho hoa rơi như tuyết, Lý Thư Bạch vẫn ngồi bất động trước mặt hoàng đế, nét mặt không hề thay đổi, bình thản trầm tĩnh.

Trái lại, sắc mặt hoàng đế càng lúc càng khó coi, thậm chí còn tái ngắt đi, mồ hôi lấm tấm trên trán, thân thể không kiềm được run lên khe khẽ.

Thấy hoàng đế đau đớn, Lý Thư Bạch nhòm dậy toan bóp đầu giúp: “Bệ hạ có bệnh, sao còn phải đích thân đến đây thăm thần đệ làm chi? Cứ cho người truyền vào triệu kiến có phải hơn không.”

Hoàng đế ôm đầu rên rỉ, đẩy tay Lý Thư Bạch ra, yếu ớt gọi: “Phùng Hàn...” Tiếng gọi đã nhỏ, lại như hụt hơi, song Từ Phùng Hàn vốn ở tít ngoài xa đã chạy ngay vào, thấy hoàng đế như vậy thì vội vã lấy lọ thuốc trong tay áo ra, cho ngài ngự uống hai viên, chiêu bằng nước trà.

Lý Thư Bạch lạnh lùng đứng nhìn, đợi Từ Phùng Hàn đỡ hoàng đế ngã người xuống sập nghỉ mới đi đến bên hỏi nhỏ: “Bệ hạ long thể bất an, sao người không ngăn người đừng xuất cung?”

Từ Phùng Hàn nhăn nhó đáp: “Quy vương điện hạ, bệ hạ quan tâm vương gia, đã định triệu kiến hỏi han việc này từ lâu. Nhưng người trong cung đều khuyên rằng vương gia bị giam lỏng ở đây, lại bị muôn người oán hận, nếu tới gặp bệ hạ thực rất không ôn. Vì vậy bệ hạ mới phải giấu giếm tất cả mọi người tới thăm gia, tình nghĩa anh em sâu nặng như thế, lão nô làm sao khuyên nổi?”

Lý Thư Bạch nhìn hoàng đế đang chau mày đỡ trán nằm trên sập, thờ dãi không nói gì nữa.

Đợi cơn đau đầu của ngài ngự qua đi, Từ Phùng Hàn dè dặt hỏi: “Bệ hạ đã muốn khởi giá về cung chưa?”

Hoàng đế gật nhẹ đầu, khẽ đến mức gần như không thể nhận ra.

Lý Thư Bạch bình thản khom lưng: “Đề thần đệ tiễn bệ hạ.”

Hoàng Tử Hà nín thở, hoàng đế đi khỏi đã lâu vẫn chưa dám động dậy.

Mãi tới khi Lý Thư Bạch bước vào, ngồi xuống bên cạnh cô mới giật mình thở hắt ra, thấy lưng ướt đẫm mồ hôi.

Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vai cô nói nhỏ: “Bệ hạ đã nổi sát tâm rồi, cô mau về đi, kéo lại gặp rắc rối.”

Hoàng Tử Hà nắm chặt lấy tay y, run run hỏi: “Vậy còn gia?”

“Ta đã nói rồi, ta ở đây vượn cổ chờ chém, ngồi yên đợi chết mà thôi.” Y nắm chặt tay cô, mười ngón đan vào nhau, mỉm cười như có như không, “Nếu ta bỏ trốn, người trong thiên hạ sẽ coi ta là hung thủ giết hại Ngạc vương, dù giữ được mạng sống thì cũng ô danh một đời, cái chết không rõ nguyên do của Thất đệ cũng thành ra vô nghĩa.”

Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn gương mặt đằm đằm mà kiên định của y, buột miệng hỏi: “Sự thật lẽ nào quan trọng hơn cả tính mạng hay sao?”

Lý Thư Bạch phì cười, vuốt tóc Hoàng Tử Hà hỏi: “Nữ thám tử đứng đầu thiên hạ sao lại hỏi một câu thế này?”

Hoàng Tử Hà cắn môi, lặng lẽ gật đầu: “Gia nói phải... Bất luận sự thật là gì, bất luận thế lực sau màn lớn đến đâu, thì điều duy nhất tôi có thể làm được là truy tìm sự thật, để Ngạc vương dưới suối vàng được yên nghỉ.”

“Huống hồ sự thật gần này còn liên quan đến an nguy của ta, phải không nào?” Y mỉm cười nhìn cô, nghĩ ngợi rồi lại nuối tiếc lắc đầu, thực ra cô ở cạnh Vương Uân cũng khá an toàn. Dù sao hiện giờ thế lực cô phải đối mặt còn mạnh hơn tưởng tượng nhiều đấy.

“Tôi không sợ. Từ khi rời Thục, một mình lên Trường An đuổi theo gia, tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Hoàng Tử Hà chống cằm, tựa song ngắm nhìn hoa rơi như tuyết, rồi ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thăm đang nhìn mình, chậm rãi tiếp, “Đã đi bước này, thì coi như suốt đời không thể quay đầu lại nữa.”

Gả vào nhà giàu sang hiển hách, sống yên ổn một đời, giúp chồng dạy con... tất cả những điều đó, khi leo lên lưng Na Phát Sa nhằm thẳng hướng Bắc, cô đã bỏ lại sau lưng.

Từ đó về sau, cuộc đời cô rẽ sang một hướng khác. Trước mặt chỉ toàn mây mù mờ mịt, bước chân giẫm xuống khi là cỏ thơm, khi là gai nhọn. Lúc mây mù trước mặt tan đi, có lẽ là vực sâu, cũng có lẽ là đường quang...

Nhưng bất luận có gì, cô cũng sẽ ngẩng cao đầu đối diện, dẫu có ngàn vạn khó khăn cũng chẳng sờn lòng. Bởi đây là con đường cô lựa chọn. Bởi người đồng hành cùng cô là Lý Thư Bạch.

Còn nhớ năm ngoái, lá đỏ như hoa, xán lán chói mắt, núi Nam sông Bắc tiễn đưa cô. Còn giờ đây cô đang ngồi bên cạnh Lý Thư Bạch, đã là hoa rơi như tuyết.

“Bất luận ra sao, ít nhất hôm nay chúng ta vẫn còn ngồi bên nhau. Gia, tôi, còn cả một trời hoa nở ngoài kia nữa. Ít ra cũng không phụ tháng năm.”

“Món quà vừa rồi người có thích không?”

Quay về xe ngựa, Vương Tông Thực thản nhiên hỏi.

Hoàng Tử Hà cúi đầu cảm tạ: “Thích lắm, Tử Hà đa tạ Vương công công.” Nếu hôm nay không nghe được hoàng đế nói chuyện với Lý Thư Bạch, làm sao cô biết được hoàng đế đã thôi vờ vịt, sinh lòng muốn giết y, cũng làm sao biết được tình cảnh của y đã khó khăn đến thế này.

Tuy Lý Thư Bạch lấy mâu của người đâm vào thuẫn của người, tạm thời giải trừ được thế nguy, nhưng nếu đã muốn truy cứu thì thế nào chẳng có cơ. Giờ trong triều ngoài nội đều bị sách động, người đời ai cũng nghi ngờ Lý Thư Bạch, muốn vu thêm tội có gì là khó.

Dường như nhìn thấu tâm tư cô, Vương Tông Thực bèn hỏi: “Người có biết vì sao hôm nay bệ hạ lại đích thân đến thăm Quỳnh vương không?”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ngược lên nhìn y.

“Ta đã nói rồi thôi, hiện giờ tiết độ sứ các nơi đều rục rịch nổi dậy, Thần Sách quân tuy có thể trấn giữ Trường An, nhưng quân lính đóng ở các nơi lại do Quỳnh vương nắm giữ. Giờ hoàng thượng bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, trước tình thế ấy...” Nói tới đây, Vương Tông Thực nheo mắt quan sát cô, “Chẳng biết thái độ bệ hạ với Quỳnh vương thế nào?”

Đường phố Trường An bằng phẳng, xe ngựa chỉ hơi lắc lư nhẹ nhẹ. Hoàng Tử Hà trầm tĩnh ngồi im, đáp ngắn gọn: “Bệ hạ... có vẻ muốn giải quyết việc này thật nhanh.”

Vương Tông Thực chăm chú quan sát, thấy cô không có thái độ hay lời lẽ gì khác, mới nói: “Yên tâm đi, dù bệ hạ là đế vương, cũng có rất nhiều việc không thể làm theo ý mình được.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu: “Vương công công nói phải.”

“Hơn nữa, những gì có thể làm sau chuyện này còn nhiều, không chỉ hoàng thượng, mà cô, tôi, cũng có thể... thậm chí...” Vương Tông Thực đưa mắt nhìn lại phường Tu Chính đằng sau, rồi mới thông thả nói tiếp, “Rất nhiều người sẽ nắm lấy cơ hội này.”